

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 211/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 SžoKS 92/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2007 doručená sťažnosť J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na hmotné zabezpečenie pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 SžoKS 92/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. augusta 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 S 7/2005-39 z 5. júna 2006 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa proti Ú. B.

(ďalej len „žalovaný“), na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. OSV/2004/05260 z 30. októbra 2004, ktorým bol sťažovateľ právoplatne zviazaný vrátiť peňažný príspevok na úpravu kúpeľne v sume 76 822 Sk. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 4 SžoKS 92/2006-56 z 19. apríla 2007 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Rozsudok najvyššieho súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 14. júna 2007.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy. Ako ťažko zdravotne postihnutému mu bol v roku 2003 priznaný príspevok na úpravu kúpeľne v sume 76 822 Sk, a to konkrétne za účelom vymurovania sprchovacieho kúta, polozenia protišmykovej podlahy, obkladov v priestore sprchovacieho kúta, sprchovej batérie, montáže dvoch madiel a rozšírenia dverí pre vstup do kúpeľne. Po vykonaní týchto úprav a následnej kontrole zo strany Ú. P. (ďalej len „úrad“), rozhodnutím úradu č. k. D/2004/09893-02 Sa z 21. júla 2003 bola sťažovateľovi uložená povinnosť vrátiť peňažný príspevok v sume 76 822 Sk s odôvodnením, že namiesto úpravy existujúceho objektu mal vybudovať nový objekt na mieste, kde predtým neexistovalo zariadenie, ktoré by bolo bariérou, pričom sťažovateľ neoznámil skutočnosť, že poskytnutý príspevok použije na iný účel. Úrad nevzal do úvahy, že síce nebola upravovaná kúpeľňa na prvom poschodí, ale príspevok bol napriek tomu použitý na úpravu kúpeľne na prízemí, ktorá už v čase vydania rozhodnutia v nedokončenom stave existovala a sťažovateľ ju užíval kvôli lepšiemu prístupu, pretože je po ťažkej operácii imobilný a pohybuje sa na mechanickom vozíku. V žiadnom prípade nemá možnosť dostať sa sám na poschodie. Preto účel poskytnutia príspevku bol v plnej miere zachovaný. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu úradu odvolanie, ktoré však žalovaný zamietol. Rovnako nebola úspešná ani jeho žaloba. Krajský súd žalobu zamietol preto, že peňažný príspevok mal byť použitý v rozpore s jeho účelom. Nezohľadnil ani písomné vyhlásenia svedkov, z ktorých vyplývalo, že pred úpravou mal v pivničných priestoroch nedokončenú kúpeľňu, ktorú aj užíval. Tvrdenie, podľa ktorého poskytnutý príspevok použil v rozpore s účelom, na ktorý mu bol poskytnutý, sa absolútne nezhoduje so skutočnosťou. Peňažný príspevok bol poskytnutý s cieľom dosiahnuť bezbariérový prístup do kúpeľne na uľahčenie vykonávania

nevyhnutných životných úkonov. Tento účel bol vykonanými úpravami dodržaný. Vykonané práce boli zamerané na vybudovanie murovaného sprchovacieho kúta a WC s madlami.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 SžoKS 92/2006 s tým, aby boli rozsudky najvyššieho súdu, krajského súdu a rozhodnutia žalovaného a úradu zrušené. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 7 615 Sk.

2. Z rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 SžoKS 92/2006-56 z 19. apríla 2007 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 17 S 7/2005-39 z 5. júna 2006. Z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že 20. novembra 2003 bolo v domácnosti sťažovateľa vykonané šetrenie za účelom posúdenia jeho odkázanosti na úpravu kúpeľne. V rámci šetrenia bolo vykonané meranie v kúpeľni dovtedy sťažovateľom využívanej a nachádzajúcej sa na tom istom podlaží ako obývačka, kuchyňa, detská izba, spálňa, špajza a chodba. Tieto skutočnosti vyplývajú zo záznamu zo šetrenia, prílohou ktorého je podrobný náčrt kúpeľne. Po predložení dokladu o zaplatení a vykonaní úpravy kúpeľne zo strany sťažovateľa pracovníci úradu 2. júla 2004 vykonali ďalšie šetrenie v jeho domácnosti za účelom zistenia, či bola úprava vykonaná v súlade s rozhodnutím. Šetrením bolo zistené, že kúpeľňa, ktorá bola predmetom posúdenia 20. novembra 2003, sa nachádzala v pôvodnom stave, pričom úprava sa vykonala v pivničných priestoroch, ktoré pre účely poskytnutia príspevku neboli vôbec posudzované. V nadväznosti na uvedené zistenia úrad a následne aj žalovaný vydali žalobou napadnuté rozhodnutie. Vychádzali pritom zo skutočnosti, že sťažovateľ nerešpektoval právoplatné rozhodnutie, ktorým mu bol priznaný peňažný príspevok na úpravu kúpeľne. Keďže v priebehu konania nebolo vyvrátené, že peňažný príspevok bol poskytnutý na úpravu kúpeľne nachádzajúcej sa na poschodí, bolo treba uzavrieť, že sťažovateľ priznané peňažné prostriedky použil v rozpore s rozhodnutím. Ohľadne námietok sťažovateľa treba zdôrazniť, že skutočnosť, či v pivničných priestoroch existovala ďalšia kúpeľňa a do akej miery mala byť vybudovaná, nie je pre posúdenie veci rozhodujúca. Podstatná bola skutočnosť, že peňažný príspevok bol sťažovateľovi poskytnutý na úpravu kúpeľne nachádzajúcej sa na poschodí a že sťažovateľ ho použil v rozpore

s účelom vymedzeným v administratívnom rozhodnutí. Krajský súd preto nepochybil, keď dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a žalobu zamietol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že najvyšší súd sťažovateľovu vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že právom mu bola uložená povinnosť vrátiť peňažný príspevok, ktorý nepoužil v súlade so stanoveným účelom.

Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že skutkový stav veci bol tak v administratívnom konaní, ako aj v konaní pred všeobecnými súdmi nesporný. Nebolo totiž sporné, že sťažovateľ požiadal o poskytnutie peňažného príspevku na úpravu inej kúpeľne, než na ktorú napokon poskytnuté prostriedky použil. Rovnako nebolo sporné ani to, že sťažovateľ o zmene svojho pôvodného zámeru administratívne orgány oficiálne neinformoval, túto zmenu teda úradne neohlásil a nepožiadal ani o súhlas k nej. Vzhľadom na takýto skutkový stav je treba právne závery najvyššieho súdu považovať za úplné

a vyčerpávajúce. V žiadnom prípade ich nemožno označiť za arbitrárne či za zjavne neodôvodnené. Preto ani neprichádza do úvahy, aby ústavný súd do nich zasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2007